

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 21 ΜΑΡΤΙΟΥ 1936

ΑΡΙΘ. 12

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑ ΕΙΡΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Αριθ. Πρωτ. 258.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περικόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργοῦ τῆς ἡμῶν Μετριοτήτος κύριε Χρισόστομε, Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορευόμεν.

Κύριος ὁ Θεός, ὁ τὰ πάντα κατὰ τὴν ἀπερινόητον Αὐτοῦ διέπων βουλήν, ἠθέλησεν ὅπως ὁ τὰς ἡνίας τῆς διακυβερνήσεως τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου διακατέχων Παναγιώτατος Πατριάρχης Φώτιος, ἐν τῇ ἀκμῇ ἔτι τῆς ζηλωτῆς καὶ τετιμημένης αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας δράσεως, μεταστῆ τῶν τῆδε εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, εἰς διαδοχὴν δὲ καὶ ἀνάληψιν τῆς ἐν τῷ πανσέπτῳ Θρόνῳ ὑπάτης διακονίας, εὐδοκίᾳ θεϊκῇ κληθῆ, διὰ τῆς κανονικῆς ψήφου τῆς καθ' ἡμᾶς σεβασμίας Ἱεραρχίας, ἢ Μετριοτήτος ἡμῶν.

Ταῦτα τὰ οὕτω περὶ τὸν καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτου Θρόνον, βουλήματι θεῷ, συντελεσθέντα, προφρόνως, κατὰ τὸ καθήκον τῆς σεπτῆς τάξεως τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀγγέλλοντες καὶ διὰ τῆς παρουσίας ἡμῶν ἐπιστολῆς τοῖς σεβασμίσι καὶ περισπουδάστοις ἐν Χριστῷ ἀδελφοῖς Ἀγιωτάτοις καὶ Σεβασμιωτάτοις Πατριαρχαῖς καὶ Προέδροις τῶν Ἀγιωτάτων Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἄσμενοι ἐν ἀγάπῃ, ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων ἡμῶν, δίδομεν πᾶσι τὸν τῆς κοινωνίας ἀδελφικὸν ἡμῶν ἀσπασμόν.

Τὴν καλὴν δ' ἐπὶ τούτοις ὁμολογοῦντες ὁμολογίαν τῆς ἁγίας ὀρθοδόξου πίστεως ἡμῶν μετὰ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ σπουδαῖον ἄδικτα καὶ ἀπαράσπετα πάντοτε διαφυλάττειν ὅσα ὀρθοδόξως περὶ τὰ δόγματα τε καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν τεθεσπισμένα καὶ παραδεδομένα εἰσίν, ἄτμενοι ἐν ταυτῷ παρέχομεν τοῖς σεβασμίσι ἀδελφοῖς τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι, ἐπὶ ἐπιγνώσει τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς ὀφείλειας τοῦ ἔργου τῆς στενωτέρας κοινῆς συνεργασίας τῶν Ἀγίων ἡμῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπερ, κατὰ τὸν κοινὸν πόθον, ἱκανῶς ἤδη, τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ τῶν ἀοιδίμων ἀμέσων προκατόχων ἡμῶν ἐκαλλιεργήθη καὶ προήχθη, πᾶσαν καὶ ἡμεῖς καταβαλοῦμεν, σὺν Θεῷ, καθηκόντως σπουδῆν ὑπὲρ τῆς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τονώσεως

καὶ παγιώσεως τῆς συχνότερας καὶ τακτικωτέρας κοινῆς συνεργασίας ταύτης, τῆς τοσοῦτον γενικῶς ὀφελίμου καὶ τιμητικῆς. Οὐδεὶς γὰρ ἀληθῶς ὑπάρξει δύναται ὁ μὴ ἀναγνωρίζων καὶ μὴ συνομολογῶν ὅποσον μὲν ἰδιαζόντως ἐξυτηρητικαὶ τῶν τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας συμφερόντων, τῶν γενικῶν τε καὶ τῶν ἐπὶ μέρους, εἰσὶν αἱ διὰ συχνῶν συναθροίσεων συσκέψεις αὐτῶν καὶ συνεργασίαι, ὅποσον δ' ἅμα ἀιττότερον οὕτω καὶ τρανότερον ἐκφαίνεται ἡ εὐσημος καὶ ἁγία ἀρμονία τοῦ συγκροτήματος τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, «ἐπρωκοδομημένης ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ πᾶσα οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὖξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ» (Ἐφεσ. 2, 20—21).

Τὸ ἔργον τῆς ἁγίας συνεργασίας ταύτης τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν Ἐκκλησιῶν ἀνεκόπη πως ἐν τῷ μεταξὺ ἐκ τῶν ἐκ νέου ἀτυχῶς προελθουσῶν καὶ παρατεινομένων ἐν τῷ κόσμῳ ἐξωτερικῶν ἀνωμαλιῶν. Ἄλλ' ἐλπίζομεν εἰς τὸν Κύριον ὅτι τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τὸ θεῖον τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συναδελφώσεως, ἔφ' οὗ καὶ δι' οὗ μόνον δύναται ἐπιτευχθῆναι καὶ ὑπάρξει ἐν τῷ κόσμῳ διὰ πάντα τὰ ἔθνη καὶ διὰ πάντας τοὺς λαοὺς παραμόνιμος καὶ ἀσφαλῆς ὑπόστασις καὶ εὐημερία, διασκεδάσει ἐν τέλει καὶ ἐν τάξει τὴν τῆς βίας καὶ τῆς πλεονεξίας ἐπιπνοὴν καὶ κατισχύσει αὐτῆς μόνιμος ἐν ταῖς σχέσεσι τῶν Κρατῶν καὶ τῶν Ἐθνῶν, ἐπὶ χαρᾷ καὶ εὐημερίᾳ πάντων κοινῶς. Καὶ ὑπὲρ τῆς τοιαύτης κατισχύσεως καὶ ἐδραιώσεως ἐν τῷ κόσμῳ τῆς διὰ πάντα καὶ διὰ πάντα ζωογόνου γενικῆς εἰρήνης καὶ συναδελφώσεως μεγάλη ἀληθῶς ταῖς Χριστιανικαῖς Ἐκκλησίαις ὑπάρχει καὶ ἀπόκειται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώπιον τοῦ κόσμου ὀφειλὴ αὐτῶν, ὅπως πάση δυνάμει ἐργασθῶσι καὶ συντελέσωσιν ὑπὲρ τοῦ ἔργου τῆς παγιώσεως τῆς γενικῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης καὶ συναδελφώσεως μεταξὺ τῶν Κρατῶν καὶ τῶν Λαῶν.

Ταῦτα ἐπὶ τῇ κατάρξει τῆς ἀδελφικῆς ἡμῶν κοινωνίας δηλοῦντες καὶ βεβαιοῦντες καὶ πρὸς τὴν Ὑμέτεραν σεβασμιόποθον Μακαριότητα καὶ τὴν καθ' αὐτὴν Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν καὶ προσδιαβεβαίουμενοι ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἐπὶ μέρους τυχόν ζητήμασι τῆς καθ' Αὐτὴν Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας πρόθυμον πάντοτε παρέξομεν, εἴ ποτε δεήσει, τὴν παρ' ἡμῶν συναντίληψιν, ὡς οὐκ ἀμφιβάλλομεν ὅτι ὁμοίαν πρόφρονον ἔξομεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀδελφικὴν ἐκείθεν προσοχὴν καὶ συναντίληψιν ἐν ταῖς τυχόν ἀνάγκαις τῶν καθ' ἡμᾶς, ἐξαιτούμεθα πᾶσαν παρὰ Θεοῦ Αἰτῆν καὶ

τῇ Ἁγίᾳ Αὐτῆς Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ πληρώματι αὐτῆς εὐλογία καὶ χάριν, καὶ κατασπαζόμενοι αὐτὴν καὶ αὐτὴς ἐν φιλήματι ἀγίῳ ἀδελφικῶς διατελούμεν μετ' ἀγάπης.

α Φιλς, Φεβρουαρίου δ.

Τῆς Ὑμετέρας Σιβασιμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΒΕΝΙΑΜΙΝ

'Αριθ. 625

Παναγιώτατε καὶ Θεϊότατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικῆ Πατριάρχου, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ σεβασμιότατε καὶ περιπλούδατε ἀδελφε καὶ συλλειτουργε Κύριε Βενιαμίν, τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορευόμεν.

Χαρᾶς μεγάλης πρόξενα ἡμῖν τε καὶ τῇ περὶ ἡμᾶς Ἁγίᾳ καὶ Ἱερῇ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐγένοντο τὰ τῆς ὑμετέρας γερασμίας Παναγιότητος εἰρηνικὰ γράμματα, ἀγγέλλοντα τὴν εἰς τὸν ἐνδοξον Οἰκουμενικὸν θρόνον ἀνάρρησιν αὐτῆς εἰς διαδοχὴν τοῦ προῦτως ἐκλιπόντος τὸν βίον μακαρίου Πατριάρχου κυροῦ Φωτίου τοῦ Β'. Ἡ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ αὐτοῦ λύπη ἡμῶν εἰς χαρὰν μετεστράφη ἐκ τῆς θείᾳ εὐδοκίᾳ ταχείας πληρώσεως τοῦ θρόνου, διὰ τῆς κανονικῆς τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος ἐκλογῆς.

Χαίρομεν δὲ ἐκ τῶν γραμμάτων αὐτῆς ἐνωπιζόμενοι τὴν καλὴν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ὁμολογίαν, ἐφ' ἧς ἡ καθόλου Ὀρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία, ὡς ἐπὶ ἀσάλευτου πέτρας, ἐστήρικται, καὶ ἧς ὁ Οἰκουμενικὸς θρόνος τὴν ἱεράν παρακαταθήκην ἐπὶ αἰῶνας ἤδη μακροῦς καὶ ὑπὸ περιστάσεις ἐνίοτε ἀνηξίου καὶ χαλεπᾶς ἀπαράγραπτον καὶ ἀπαρχάρακτον διετήρησεν. Χαίρομεν ὡσάντως ὅτι ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης, τὸ ἐπὶ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας μέγα κῆρος τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου ἀσκούσα καὶ τὴν περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἐπὶ μέρος Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν προσήκουσαν ἐκδηλοῦσα πρόνοιαν, σκοπεῖ τὴν παγίωσιν καὶ τόνωσιν τῆς τακτικωτέρας κοινῆς αὐτῶν συνεργασίας πρὸς τὴν τῶν γενικῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων μελέτην καὶ ἐπίλυσιν. Ἡ ἀνάγκη τῆς συνεργασίας ταύτης, πανθομολογουμένη τυγχάνουσα, πληρωθήσεται πάντως διὰ κανονισμένων τρόπων, οἱ ἀνάκαθεν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία χρῆται, ταῖς ἱεραῖς παραδόσεσιν ἀπαρεγκλίτως πάντοτε στοιχοῦσα. Δεόμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς μετὰ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος τοῦ Κυρίου ὁπῶς, ἐπιδαφιεύων τῷ κόσμῳ παντὶ τὴν εἰρήνην, εὐκατορθώτους καταστήσῃ τὰς ἐπὶ τὸ αὐτὸ τακτικῶς τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἐκκλησιῶν συνάξεις καὶ ὅπως τὸ Πανάγιον αὐτοῦ Πνεῦμα φωτίξῃ καὶ καθοδηγῇ αὐτὰς πρὸς τὸ κοινὸν τῆς Ἐκκλησίας συμφέρον. Εὐχαριστοῦντες δὲ καὶ ἐπὶ τῇ διαβεβιωσῇ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος ὅτι εἰ ποτε δεήσει χεῖρα ἀντιλήπτουρα ὀρέξει τῇ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίᾳ, προσελθούμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι προθύμως ἔχομεν ἐκ παντὸς τρόπου ἐνισχύειν τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ περιέπειν αὐτὴν ὡς σεπτὴν πνευματικὴν κορυφὴν τῆς καθόλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Συγγαίροντες δὲ μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερῆς Συνόδου τῆς Ἀγιοπάτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῇ Ὑμετέρῳ Παναγιότητι ἐπὶ τῇ κλήσει αὐτῆς εἰς τὸν μέγαν καὶ ἐνδοξον Οἰκουμενικὸν θρόνον, δεόμεθα τοῦ ἀρχιποιέμενος Χριστοῦ ἐνισχύειν αὐτὴν ἐν τοῖς ὑπερ' αὐτοῦ τε τοῦ θρόνου καὶ τῆς καθόλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀγῶσι, τῇ θείᾳ αὐτοῦ καὶ παναλκείᾳ χάριτι, πληρῶσαι δὲ τοὺς ἰερούς αὐτῆς πόθους.

Καὶ αὐτὴς αὐτὴν ἐν ἀγάπῃ πολλῇ καὶ τιμῇ ἐξαίρετῳ κατασπαζόμενοι διατελούμεν

Ἀθῆναι ιβ' Μαρτίου α Φιλς.

Τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Αριθ. 565.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Παπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ
πάσης Ἀφρικῆς
ἀσπασμὸν ἅγιον ἐν Χῷ Σωτήρι.

Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ἐλεήσας ἡμᾶς τῇ χάριτι Αὐτοῦ καὶ καλέσας ἡμᾶς προτάσει Κλήρον καὶ Λαοῦ, ψήφοις τε κανονικαῖς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀπὸ 28ης Ἰουλίου 1935 ἐν μακαρίᾳ τῇ λέξει γενομένου Πάπα καὶ Πατριάρχου κυροῦ Μελετίου καὶ εἰς τὸν Ἀγιώτατον Ἀποστολικὸν καὶ Πατριαρχικὸν θρόνον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου ἀναπαύων ἡμᾶς ἵνα ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἀλεξανδρέων τὴν μερίμναν ἔχομεν πασῶν τῶν ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον καὶ Ἑλλήν Ἀφρικὴν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν.

Ἀπὸ τῆς ἱερῆς Φεβρουαρίου ἐνθρονισθέντες καὶ τὰς εὐθύνas τῆς ποιμαντορίας καὶ διακυβερνήσεως τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ἀναλαμβάνοντες, τῆς τε στοιχοῦντες Ἀποστολικῆ ἀγγέλλομεν ἐν εὐχαριστίᾳ πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τῶν δε τῶν εἰρηνικῶν ἡμῶν γραμμάτων πᾶσι τοῖς ἐν Χριστῷ ἀγαπητοῖς καὶ περιποθήτοις ἀδελφοῖς, τοῖς προκαθημένοις τῶν Ἀγιοπάτων Ἀποκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τὴν γενομένην κλήσιν : : τὴν δοδεῖσαν ἡμῖν παρὰ Κυρίου χάριν.

Ἠλεθμένοι οὖν παρὰ Χριστοῦ καὶ τὴν χάριν ταύτην ἀνομολογοῦντες, διακηρυσσόμεν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας ὅτι ἀλώβητον τὴν πίστιν τῆς Ἀγιοπάτης Ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τηρήσομεν, μηδ' ὀπισθοῦν μεταίροντες ὅμοια, ἢ οἱ Πατέρες ἡμῶν ἔθεντο, ἀλλ' εὐδαρῶς διακατέχοντες τὰ πατρώα δόγματα, σέβοντες τε τὰ ἱερὰ παραδόσεις καὶ συνελάντι εἰσεῖν τὴν ἱεράν παρακαταθήκην, ἣν στόματα ἀληθείας καὶ χεῖρες ἱερῶν καὶ εὐσεβῶν ἀνδρῶν ἀπὸ τῶν αὐτοκτῶν καὶ θηρητῶν τοῦ Λόγου μέχρι Ἀθανασίων καὶ Κυρίλλων καὶ ἄλλ' αὐτῶν μέχρι τοῦ Πηγᾶ καὶ Λουκαρέων καὶ τελευταῖον πάντων μέχρι τοῦ ἀοιδίμου προκατόχου ἡμῶν Μελετίου τοῦ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως δι' ἱερῶν ἀγῶνων καὶ τι-

μίου αίματος αἰνῆ διεφύλαξαν καὶ ἀκεραίαν παρέδωκαν.

Καθηκόντως δ' ἐπὶ τούτοις προαγόμεθα διαβεβαιώσασθαι τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι καὶ τῇ Ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ Ἑλλάδος ὅτι περὶ πολλοῦ ποιούμεθα οὐ μόνον ἄρρηκτον τηρεῖν τὸν σύνδεσμον τῆς ἐνότητος πρὸς Ὑμᾶς, ἀλλὰ σπενδόμεν ἔκδηλον αὐτὸν ἀπεργάσασθαι ἀμεσώτερον ἐπικοινωνοῦντες Ὑμῖν καὶ ἐν μιᾷ καρδίᾳ συνεργαζόμενοι εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐστάθειαν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μέτοχοι ἐν παντὶ γινόμενοι τοῦ ἔργου καὶ τῶν κόπων Ὑμῶν, ὥστε γεννηθῆναι τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ἐλθεῖν τε τὴν Βασιλείαν Αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Πεποίθαμεν ὅτι μόνον οὕτω ἡ παντοδύναμος τοῦ Κυρίου Δεξιὰ χειραγωγήσει τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ καὶ πᾶν ἐμπόδιον ἐκποδῶν ποιήσεται, τὸ δὲ πνεῦμα τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἐπικρατήσεται καὶ προστεθήσεται τῷ κόσμῳ ὡς θεῖον δῶρον ἢ εὐμερῖα πάντων τῶν ἐθνῶν εἰς δόξαν τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ ὀνόματος.

Τοιαύτην ὁδὸν ἐπορεύετο ὁ αἰδίδιμος προκατόχος Ἡμῶν. Τοιγαροῦν ἐπὶ τοῖς ἔχουσιν αὐτοῦ ἀπαρεγκλίτως καὶ ἡμεῖς βαδίζοντες προθύμως διδόαμεν Ὑμῖν δεξιάν κοινωνίας καὶ χαίρομεν τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου προσενέμοντες τῇ Ὑμετέρᾳ φίλῃ Μακαριότητι καὶ τῇ περὶ Ὑμᾶς χορεία τῶν Σεβασμιωτάτων ποιμένων καὶ παντὶ τῷ χριστεπωνύμῳ πληρώματι τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης.

Ἡδέως δ' ἐναποτιθέμενοι ἑαυτοὺς καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίαν ταῖς θεοπειθέσι δεήσεσιν Ὑμῶν, ἵνα ὁ Κύριος δῶῃ ἡμῖν ἀξίως πληροφορησαί τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν διακονίαν, αἰτούμεθα παρὰ τῆς χάριτος Αὐτοῦ τὰ ἔτη ὅ,τι πλείστα, εἰρηνικὰ καὶ σωτήρια τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι, ἧς διατελοῦμεν

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 5ῃ Μαρτίου 1936.

ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἄριθ. 989

Μακαριώτατε Πάπα καὶ Πατριάρχα τῆς Μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργεῖ, Κύριε Νικόλαε, τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορευόμεν.

Ἐν τῶν ἐπιφοιτησάντων ἡμῖν εἰρηνικῶν γραμμάτων τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἐν χαρᾷ μεγάλη εὐαγγελισθέντες τὴν εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀειμνήστου Πάπα Ἀλεξανδρείας κυροῦ Μελετίου ψήφοις κανονικαῖς ἀνάροσιν αὐτῆς εἰς τὸν ἐνδοξὸν Ἀποστολικὸν θρόνον τοῦ Βαγγελιστοῦ Μάρκου, δόξαν καὶ εὐχαριστίαν ἀνεπέμψαμεν τῷ ἀρχιεπίμῳ Χριστῷ εὐδοκήσαντι τὴν θεῖαν αὐτοῦ πρόνοιαν ἐνδείξαι καὶ αὖθις τῇ ἀρχαίᾳ καὶ ἐνδόξῳ Ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρείας καὶ καταστήσαι αὐτῇ ποιμένα ἄξιον ἰθύνειν μὲν αὐτήν, δεξιῶς τὸ δὲ πνευματικὸν ποιμνιον αὐτῆς εἰς νοῦς καθοδηγεῖν σωτηρίους. Ἰδιαζόντως χαίρομεν πληροφορούμενοι ἐκ τῶν γραμμάτων τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, ἀλλὰ καὶ πρὸ αὐτῶν καλῶς γινώσκοντες, ὅτι τὴν καλὴν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἡμολογίαν δια-

κηρῦττουσα καὶ τῶν πατρῶων δογμάτων τε καὶ παραδόσεων ἀραρότως ἐχομένη, ὑπερμαχεῖν μὲν αὐτῶν ἐπαγγέλλεται, ἄρρηκτον δὲ τηρεῖν τὸν σύνδεσμον τῆς ἐνότητος πρὸς τε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰς λοιπὰς ἀδελφὰς Ἐκκλησίας, τὰς χάριτι θεῖα μετ' αὐτῆς τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν συγκροτούσας Ἐκκλησίαν. Ἀλλὰ καὶ τὸν πόθον τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἀσπαζόμεθα, τῆς ἐπιδιώξεως δηλοῦσθαι, Θεοῦ συνεργοῦντος, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπὶ τῇ ἀσαλεύτῳ βάσει τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης τῆς ὀρθοδοξίας.

Χαίροντες τοίνυν μετὰ τῶν συγκροτούντων τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ πᾶσι τούτοις καὶ ἀπὸ καρδίας συγκαίροντες τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι, ἀδελφικῶς αὐτῇ προσεπυχόμεθα ἐπὶ μακρὰ ἔτη, ἐν εὐδοκίμῳ καὶ καὶ προόδῳ, τὸ ἱερώτατον ἔργον τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν αἰδίδιμων προκατόχων αὐτῆς τῶν διαλαψάντων μακαρίων Παπῶν Ἀλεξανδρείας συνεχίσει. Κύριος ὁ Θεὸς χαρίσαιο τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι πλουσίαν καὶ δαψιλὴ τὴν θεῖαν αὐτοῦ χάριν.

Καὶ αὖθις δὲ αὐτὴν ἐν ἀγάτῃ πολλῇ καὶ τιμῇ κατασπαζόμενοι, διατελοῦμεν

Ἀθήνησι ἰβ' Μαρτίου 1936.

Τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΚΡΑΤΟΣ—ΕΘΝΟΣ—ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Εἰς τὸ ὑπὸ τὸν ὡς ἄνω τίτλον ἄρθρον τοῦ κ. Μπρατσιώτου, τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου, ἀπήνησα δι' ἄρθρου ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» τῆς 7ῆς Μαρτίου, εἰς ὃ ἀνταπαντῶ ὁ κ. Μπρατσιώτης δι' ἄρθρου ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» τῆς 14ῆς Μαρτίου. Καίτοι μετὰ συγκινήσεως ἀποβλέπω εἰς τὸν βαθὺν σεβασμὸν, τὸν ὁποῖον ἐπιδεικνύει ὁ νεαρὸς συνάδελφος πρὸς τὸν γηραιὸν διδάσκαλόν του, καὶ καίτοι ἀναγνωρίζω τὴν προσπάθειάν του νὰ μειώσῃ τὴν δημιουργηθεῖσαν ἐντύπωσιν ἐξ ἄτυχῶν ἐκφράσεών του, καὶ μάλιστα ἐνώπιον ξένων, ἔστω καὶ ἐπιρριπτῶν τὸ σφάλμα οὐχὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον ἀλλ' εἰς ἐμέ, ὅστις δὲν ἀντελήφθην καὶ παρεξήγησα τοὺς λόγους του, εἶμαι ὑποχρεωμένος, ὅσον εἶναι τὸ δυνατόν κεφαλαιωδῶς καὶ συντόμως, νὰ ἀπαντήσω τὰ ἑξῆς :

1. Γνωρίζω πολὺ καλῶς, ὡς ἀναγράφω καὶ ἐν τῷ προηγούμενῳ μου ἄρθρῳ, ὅτι ὁ Αὐγουστίνος, ὡς καὶ ἱκανοὶ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ νεωτέρων, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον θρησκολιπέτων καὶ φανατικῶν θεολόγων, ἐν οἷς καὶ ὁ ἡμέτερος Ἀπόστολος Μακρᾶνης, θεωροῦν τὸ κράτος ὡς προῖόν τῆς ἁμαρτίας καὶ ζῶν ἐν αὐτῇ τὴν ἀντίληψιν ὁμῶς ταύτην, δημιουργηθεῖσαν καὶ διαμορφωθείσαν εἰς ἄλλας ἐποχὰς καὶ ἄλλας χώρας, ὑπὸ εἰδικὰς περιστάσεις, αἵτινες αὐτυχῶς οὐδέποτε προέκυψαν παρ' ἡμῖν, νομίζω ὅπως περιττόν, κατ' ἀπομίμησιν, νὰ ζητῶμεν νὰ εἰσαγάγωμεν παρ' ἡμῖν ἄνευ οὐδενὸς ἀποχωρήσαντος λόγου. Ὁμολογῶ ὅτι τοιαύτας ἀρχὰς θεωρῶ ἀπόδογμα ἀνατρεπτικὰς τῆς ἐννοίας τοῦ κράτους, τὸσον ὅσον καὶ τὰς κομμουνιστικὰς, ἐφόσον κανεὶς ὑγιῶς σκεπτόμενος καὶ συνεπὴς πρὸς ἑαυτὸν θὰ ἠδύνατο νὰ ἔχη σεβασμὸν πρὸς κράτος καθ' ἑαυτὸ ἁμαρτωλόν, «προῖόν τῆς ἁμαρτίας καὶ ζῶν ἐν αὐτῇ». Μὲ αὐτὸ βεβαίως δὲν θέλω νὰ διςχυρισθῶ ὅτι ὅλα τὰ ἐν τῷ κράτει ἔχουν καλῶς καὶ ὅλα εἶναι ἄφρονα· ἀλλὰ ποῖον ἴδρυμα ἐξ ἀνθρώπων ἀποτελούμενον εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι καὶ εἶναι ἄφρονον; Ὁλέω ἐπίσης νὰ τονίσω ὅτι δὲν θεωρῶ τὸν Αὐγουστίνον καὶ τοὺς ἄλλοδόξους θεολόγους, οὐδ' ἀναφέρει ὁ κ. Μπρατσιώτης, κατάλ-

ληλα κριτήρια διά την λύσιν του ζητήματος και μάλιστα «ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου», δι' ἣν ἀρμόδιοι εἶναι οἱ Ἕλλη- νες πατέρες καὶ ἡ πράξις τῆς ἐλληνικῆς ἐκκλησίας, ὡς καὶ ἡ ἀπ' αἰῶνων παράδοσις αὐτῆς.

2. Παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ κ. Μπρατσιώτου καὶ τῶν ὁμοφρόνων του, ἐξακολουθῶ νὰ θεωρῶ τὸ ἐλληνικὸν κρά- τος κράτος χριστιανικὸν (εὐτυχῶς ὄχι «θεοκρατικόν»), καθόσον πάντοτε τὸ ἐλληνικὸν κράτος ἐπέδειξε καὶ ἐπι- δεικνύει τὸν χριστιανικὸν του χαρακτήρα. Ἄν εἰς τὸ κρά- τος αὐτὸ ἐκδηλοῦνται ὑπὸ ἀτόμων τινῶν τάσεις διάφο- ραι, αὐτὸ οὐδόλως εὐθύνει τὸ κράτος. Βεβαίως καὶ οἱ εκπρόσωποι τοῦ κράτους δὲν ἐφέρθησαν καὶ εἰς τὰ ἐκ- κλησιαστικὰ ζητήματα πάντοτε κατὰ τὸν ἐνδεδειγμένον τρόπον· ἀλλὰ μήπως θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ τὸ κράτος ἀνικρατικὸν καὶ ἡ ἐκκλησία ἀνιεκκλησιαστικὴ, διότι ἐκ- πρῶσοποι τῶν ἐξουσιῶν τούτων δὲν ἀκολουθοῦν πάντοτε τὴν ἐνδεδειγμένην ὁδὸν δι' ἐπίλυσιν τῶν ἀπασχολουμένων κράτους καὶ ἐκκλησίας ζητημάτων, ἢ διότι μέλη αὐτῶν καὶ οἰκίας ἀντιδροῦν πρὸς τὰ ἀληθῆ συμφέροντα αὐτῶν; Τὸ κράτος οὐδέποτε ἐκ προθέσεως ἐνήργησεν ἀντιχριστι- ανικῶς καὶ συνεπῶς οὐδὲ λόγος δύναται νὰ γίνῃ περὶ ἀντιχριστιανικοῦ κράτους. Τὸ νὰ ἐπιρρίπτωμεν ἄλλως πάσας τὰς μακαδομιονίας τῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν πολιτείαν εἶναι συνήθης καὶ εὐχερὴς διεξόδος, μὴ στηριζομένη ὁ- μως ἐπὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἀληθείας. Καὶ διὰ τὴν διόρθωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἰσχύει τὸ «σὺν Ἀθηνῶν καὶ χεῖρα κίνας».

3. Χαίρω πολὺ δι' ἀντιληφθεὶς ὁ κ. Μπρατσιώτης τὸ ἐπισημᾶν τῶν διςχισμῶν του περὶ σχέσεων ἐκκλησίας καὶ κράτους, διςχισμοῦ ἐν τῷ τελευταίῳ του ἀρθρῷ δι' οὐδέποτε ὑπεστήριξεν ὅτι θίγεται ἡ ἀγιότης τῆς ἐκκλησίας ἐὰν αὕτη ἐπικοινωνῆ πρὸς τὸ κράτος καὶ πρὸς τὸ ἔθνος καὶ ὅτι ἡ ἐπικοινωνία αὕτη εἶναι τι ξένον πρὸς τὴν ὕψην καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐκκλησίας. Καὶ ὅμως ἐν τῷ ἀρθρῷ του τῆς «Ἀναπλάσεως», ὁ κ. Μπρατσιώτης ρητῶς λέγει ὅτι «ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία ἐμφανίζεται δυστυχῶς καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν ὀρθοδόξων λαῶν τῆς Βαλκανικῆς ἡπεί- ρου τὸ δέον προσεκολλημένη εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἐθνότητος» καὶ ὅτι «ἡ στάσις τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν ἔναντι τῆς ἰδέας τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ κράτους ἀποτελεῖ παραγνώρισιν ἢ μᾶλλον προδοσίαν *ἠμελιωδέστατων* χριστιανικῶν ἀρ- χῶν», τόσον ὥστε «νὰ δύναται τις νὰ ἀμφιβάλλῃ κατὰ πόσον δικαιούνται τοιαῦται ἐκκλησίαι νὰ θεωρῶνται καὶ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ». Νομίζω ὅτι καλῶς ἀντελήφθη τὴν σημασίαν τῶν φράσεων τούτων.

4. Ὅτι ὁ κ. Μπρατσιώτης ἔχεται τῶν ἀντιλήψεων τοῦ μακαρίου Ἀνδρουῦτος ἐγγῶρίζον, καὶ ἐν γνώσει τούτου ἔφερα χροῖον ἐκ μελέτης του, ἐν ᾧ ἀνεγνωρίζεται ὡς τὸ «κύριον γνώρισμα» τῆς ἐκκλησίας μας ὁ ἐθνικὸς αὐτῆς χαρακτήρ, ἀδιαφόρος ἂν εἰς συνενετύξεις του καὶ ἰδιαι- τέρας συνομιλίας ἢ καὶ εἰς ἄλλας μελέτας ὑπεστήριξεν ἄλλας τυχόν ἀρχάς.

5. Ὁ κ. Μπρατσιώτης λέγει ὅτι δὲν ἤξιωσε χωριστῶν ἐκκλησίας καὶ κράτους· ἐγὼ φρονῶ ὅτι ἐφόσον ἔχει τοιαύτας ἀντιλήψεις περὶ κράτους, θὰ ἦτο πολὺ συνεπέστε- ρος πρὸς ἑαυτὸν ἐὰν ἤξιον χωρισμῶν, ὡς ἐπραξε καὶ ὁ μακαριότης Ἀνδρουῦτος, διότι ἡ συνεργασία τῆς ἀγίας ἐκκλησίας μετὰ τοῦ ἀμαρτωλοῦ κράτους εἶναι τι ἀκατα- νόητον.

6. Σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι μόνον ἡ μόρφωσις καλῶν ἐπουρανίων πολιτῶν ἀλλὰ καὶ ἐπιγίνοιν τοιοῦτων τὸ δεύτερον ἄλλως εἶναι προεπιθέσεις τοῦ πρώτου, καὶ εἶναι περὶ τούτου ὅτι ὁ κ. Μπρατσιώτης, θέλων νὰ στηρίξῃ τὰς ἀπόψεις του, ἀποκρούει τὴν γνώμην μου, καθ' ἣν «ἡ ἀνατολικὴ ἐκκλησία δὲν ἠθέλησε ποτε τὸν ἄνθρωπον μετὰ διπλῆν συνείδησιν, μίαν τοῦ Χριστιανοῦ καὶ μίαν τοῦ πολίτου», προσκομίζον ἐπιχειρήματα εὐθερίαν ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὸ προκείμενον. Καὶ τὸ προσκομίζομενον χω- ρίον τῆς πρὸς Διόγγητον ἐπιστολῆς οὐδὲν ἀπεδοκίμασε, καίτοι—εἰρηθῆς ἐν παρόδῳ—ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν θεω- ρεῖται θεόπνευστος καὶ ὑποχρεωτικῆς κινήσεως διὰ τὴν ἐκ- κλησίαν μας, ὥστε νὰ νομιζῆ ὁ κ. Μπρατσιώτης ὅτι «δὲν ἦτο δυνατόν ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία νὰ ἐχη ἐπὶ τοῦ προ- κειμένου φρόνημα διόφορον τοῦ συγγραφέως τῆς πρὸς

Διόγγητον». Σκοπὸς τῆς ἐκκλησίας εἶναι ἡ πραγματικὴ ἐκχριστιάνισις τοῦ ὅλου ἀνθρώπου καὶ ὁ πραγματικὸς Χριστιανὸς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐχη διπλῆν συνείδησιν, μίαν ὡς Χριστιανὸς καὶ μίαν ὡς πολίτης, ὡς Χριστιανὸς νὰ σκέπτεται χριστιανικῶς, ὡς πολίτης ἀντιχριστιανικῶς.

7. Χαίρω δι' εἰς τὸ τελευταῖον ἀρθρὸν τοῦ ὁ κ. Μπρα- τσιώτης καταδικάζει τὸ θεοκρατικὸν σύστημα, διότι τὸ ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» ἀρθρῶν του ἠδύνατο νὰ παρεξηγηθῆ ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τούτου, ἔφεσον εἰσφέρει ὡς ἐλαφροῦτικόν τῆ· συνεργασίας τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸ βυζαντινὸν κρά- τος δι' αὐτὸ ἦτο τὸ ἀπαιχτοῦν θεοκρατικόν. Ἀναφέρω τὴν σχετικὴν φράσιν: «ἡ τοιαύτη ὑπερβολικὴ προσκόλλη- σις τῶν ἐκκλησιῶν τούτων εἰς τὸ ἄρμα τῶν κρᾶτους εἶναι τοσοῦτο μᾶλλον ἀδικαιολόγητος καὶ ὀλεθρία, καθ' ὅσον ἅπαντα τὰ ὀρθόδοξα λεγόμενα κράτη τῆς Βαλκανικῆς δὲν εἶναι ὅπως τὸ βυζαντινικόν, θεοκρατικὰ».

8. Ὁ κ. Μπρατσιώτης ζητεῖ νὰ εὐθὴ ἀντιφάσιν μεταξὺ τῶν πολιτισμοκρατικῶν μου ἀντιλήψεων περὶ ἐκκλησίας καὶ τῶν περὶ αὐτοτελείας κανονιστικῶν μου ἀρχῶν. Ὁ κ. Μπρατσιώτης· πλανᾶται· οὐδέποτε ὑπεστήριξα πολιτειο- κρατικὰς ἀντιλήψεις περὶ ἐκκλησίας, ἢ· πάντοτε ἐσεβά- σθη τὴν αὐτοτέλειαν, ὡς οὐ μόνον ἐν τῇ θεωρίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πράξει ἔδειξα κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς δουρυγίας μου. Ἀλλὰ φρονῶ ὅτι ὅπως τὸ πανεπιστή- μιον, παρ' ὅλην τὴν ἀυτοτέλειαν του ἀπὸ κομματικῶν ἐπιρροῶν καὶ πιέσεων, δὲν δύναται νὰ μὴ ὑπόκειται ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἐπιπέτειαν τοῦ κράτους (ἄλλο κράτος καὶ ἄλλο κόμμα ἢ ὑπουργός), οὕτω φρονῶ ἀδιστακτικῶς ὅτι ἡ ἐκκλησία ἂν θέλῃ νὰ εἶναι ζῶσα ἐκκλησία ὀφείλει νὰ εὐ- ρίσκεται εἰς ἄρμονικὴν σχέσιν πρὸς τὸ κράτος, ὅπερ εἶναι καὶ δέον νὰ εἶναι ὁ ἀνώτατος ρυθμιστὴς πασῶν τῶν ἐξου- σιῶν, χωρὶς τοῦτο νὰ θίγῃ κατὰ τὸ ἐλάχιστον τὴν πνευ- ματικὴν ἐξουσίαν καὶ αὐτοτέλειαν τῆς ἐκκλησίας.

9. Ὁ κ. Μπρατσιώτης θὰ ἐσεθίσει νὰ πληροφρορηθῆ εἰς τίνα χριστιανικὴν μερίδα θὰ ἀνήκον ἐὰν ἔξω σημε- ρον ἐν Γερμανίᾳ. Ὁμολογῶ ὅτι μὴ συνηθισμένος νὰ ἀ- νήκω εἰς μερίδας οὐκ ἐν Ἑλλάδι, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σκεφθῶ εἰς ποίαν θὰ ἀνήκον ἐὰν ἔξω ἐν Γερμανίᾳ. Πάν- τως θὰ τον εἰδοποιήσω ἐὰν καταλήξω εἰς σχετικὴν ἀπό- φασιν.

10. Σχετικῶς πρὸς τὰ περὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρ- χείου λεγόμενα ἐν τῇ δευτερολογίᾳ τοῦ κ. Μπρατσιώτου, γνωρίζω καὶ ἐγὼ, πρὶν μὲς τὸ διαβεβαιώσω· οἱ βουλγα- ροὶ ἐπιστήμονες, ὅτι ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἦτο κατὰ τοῦ· χροῖον τῆ· δουλείας, πατριάρχης ὅλων τῶν ὀρθοδό- ξων, χωρὶς αὐτὸ νὰ ἐμποδίσῃ νὰ εἶναι διὰ τὸν Ἕλληνα ὁ ἐθνάρχης. Αὐτὸ εἶναι ἀναμφίλεκτον ἱστορικὸν γεγονός, καὶ δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῆται ὅσοις δῆπου καὶ ἂν φέρῃ ἀλλοθουσίαις μέρητος τῶν βουλγαρῶν τοῦ ὁ κ. Μπρα- τσιώτης, καίτοι ἀναμφίβολως μετὰ τῆς ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἔθνους καὶ ἰδίως μετὰ τὴν συνήλησιν τῆς Λαζάνης ὁ πατριάρχης περιορίσθη εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν του καθή- κοντα ἀπεκλειστικῶς. Τὸ οἰκουμενικὸν πατριαρχεῖον ἦτο, εἶναι καὶ θὰ εἶναι ὁ ἀνωτὸς κρᾶτος τῶν τῆς ὀρθοδο- ξίας, ὁ ἕκτος ἐκ πρῶτου κατὰ ἀλφῶν ὁδὸν πρῶτον τοῦτου. Πᾶσιν καὶ εἰς τὸ σπέρμα αὐτῷ ἐπέπεσαν αἱ ἐξιώσεις τοῦ κ. Μπρατσιώτου, ὅστις, ἐν τῇ εἰς τὸ ἐν τῇ «Ἀναπλά- σει» ἀρθρῶν του ἐξήμα τὴν ἀπαγογὴν τοῦ πατριαρχείου εἰς θεοκρατικὴν κέντρον καὶ πρῶτον οἰκουμενικὸν καὶ ὑπερθετὴν χροῖον τῆς ἀλλοθουσίης ὀρθοδοξοῦ κέντρον τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, εἰς τὴν ἐν τῇ «Ἐκ- κλησίᾳ» δευτερολογίᾳ του ἀρκεῖται εἰς τὸ νὰ καταστή τούτο κεντρικὸν καὶ κέντρον χροῖον, ὅστις καὶ ὡς ἀ- κριτοῦν μέσον συνηνοήσεως τῶν ὁμοσπονδῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν.

Ὁ κ. Μπρατσιώτης νομίζει ὅτι ἀντιλέγουσιν ἀντιφάσιν μου εἰς τὰς σελίδας τῆς μελέτης μου «Πολιτεία καὶ Ἐκ- κλησία» (σ. 20), ἐν τῇ ὅπου χαρακτηρίζω τὸ οἰκουμενι- κὸν πατριαρχεῖον «κέντρον τῆς ἀγίας καὶ ἁγιωτάτης ὀρθοδόξου ἐκκλησίας». Ἡ φράσις μου ἐστὶν ἡ ἑξής· τὴν ὅπου ἐν- ἔπινα κέντρον καὶ σημεῖον, δὲν ἐπανεληφθῆ ὑπὸ τοῦ κ. Μπρατσιώτου πλήρως, ἀλλὰ κομματοῦται, καθόσον συμ- πληρῶν προσθέτω ἄμεσως ἐν συνεχείᾳ· χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη τοῦτο νὰ δεσπῶ καὶ νὰ κυριαρχῆ ὡς ἡ πάσις,

διότι ἡ βασιλεία του δὲν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ πνευματικὴ. Κέντρον χάριν τιμῆς ναί, ἀλλ' ὄχι κέντρον δικαιοδοσίας.

Συνοψίζων ἐν τέλει, φρονῶ ὅτι κακὰς ὑπηρεσίας προσφέρουν οἱ ἄνευ οἰουδήποτε ἀποχωρήσαντος λόγου δημιουργοῦντες ἀντιπαθείας καὶ ἐχθρότητας μεταξύ ἐκκλησίας καὶ κράτους, ὧν μόνον ἡ ἀρμονικὴ συμβίωσις δύναται νὰ ἀποβῇ ἐπ' ὠφελείᾳ ἀμφοτέρων, συμφώνως πρὸς τὰς παραδόσεις τοῦ ἔθνους. Φρονῶ ἐπίσης ὅτι ἡ ἀνακίνησις καθαρῶς ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ὡς τὸ τῆς θέσεως τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου, καὶ δὴ πρὸ διεθνῶν συνεδρίων, ὑπὸ ἀτόμων ὅσονδήποτε τυχὸν σοφῶν ἀλλ' ἀντιπροσωπευόντων μόνον τὴν ἀτομικὴν των γνώμην, οὔτε ὀρθὴ οὔτε σκόπιμος εἶναι.

Θεωρῶν τὸ ζήτημα ἐξαντληθέν, δὲν θὰ ἐπανέλθω ἐπ' αὐτοῦ.

Δ. Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Μάρκ. 9,17—31.

Ἐπιβλέψοντες ἐπὶ τὴν ἀπορία καὶ ἀναγκάζεται νὰ προσφύγῃ πρὸς ὁμοίως εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν, νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀγωνίαν του ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀνάμικτον μὲ ἀπορίαν παράπονον, ὅτι «εἶπε τοῖς μαθηταῖς του, ἵνα ἐκβάλωσι τὸ δαιμόνιον ἀπὸ τοῦ υἱοῦ του, καὶ οὐκ ἴσχυσαν». Φυσικὸν ἦτο ἐπίσης νὰ ἀπορησῶσι καὶ αὐτοὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος διὰ τὴν ἀποτυχίαν αὐτῶν, ὥστε νὰ ἐπερωτήσωσι τὸν Ἰησοῦν κατ' ἴδιαν, «διατί ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό»; Ὁ Κύριος δὲν διστάζει νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, παρ' ὅλην τὴν πικρίαν αὐτῆς. Ὁ ἱερός Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος διέσωσεν ἡμῖν πληρεστέραν τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Κυρίου. Ἀπετύχετε, εἶπεν εἰς αὐτούς, «διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν. Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ, μεταβῆθι ἐντεῦθεν ἔκει, καὶ μεταβήσεται· καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσῃ ὑμῖν. Τοῦτο δὲ τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ». Διὰ τῆς διαφωτιστικῆς καὶ λίαν διδακτικῆς παρατηρήσεως ταύτης δὲν ἐνδοί βεβαίως ὁ Κύριος, ὅτι οἱ μαθηταὶ του ἦσαν ἄπιστοι! Ἀλλ' ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἀξιοθρηνητῶς καὶ τραγικῶς πάσχοντος ἀσθενοῦς δὲν ἔδειξαν τόσην πίστιν, οὐδὲ τοιαύτην προπαρασκευήν, οἷοι δὲ θέρημ ἔν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ νηστείᾳ, οἷα πάντα ἀπῆται τὸ μέγεθος τῆς ἀσθενείας καὶ ἡ χρονία δύναμις αὐτῆς. Δὲν ἦτο ἀρετὸν τὸ ὅτι ἀπλῶς ἦσαν μαθηταὶ του, οὐδὲ τὸ ὅτι εἶχε μεταβιβάσει εἰς αὐτούς δύναμιν θαυματουργικὴν, ὥστε νὰ ἐπιτελῶσι θαύματα, ὡς ὁ Ἰησοῦς, δι' ἐνὸς καὶ μόνου, φέρ' εἰπεῖν, παντοδυνάμου λόγου. Μόνον ἡ πλήρης πίστις καὶ ἡ ἀνάλογος προπαρασκευὴ καὶ στάσις ἦτο δυνατόν νὰ καταστήσῃ παρὰ τοῖς μαθηταῖς δρῶσαν καὶ ἐνεργὸν τὴν θαυματουργικὴν πίστιν, τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτούς Σωτῆρ. Ἐπ' οὐδενὶ δὲ λόγῳ, οὔτε οἱ μαθηταί, οὔτε καὶ ὁ λαὸς ἐπετρέπετό ποτε νὰ πιστεύσωσιν ὅτι, ἐπειδὴ οἱ ἀπόστολοι καὶ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος εἶχον τὴν ἐξουσίαν τοῦ θαυματουργεῖν, ἦτο δυνατόν ἄρα καὶ νὰ θεωρῶνται ὡς ἀναληθοῦντες ἐν πάσι καὶ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τὸν ἴδιον τὸν Σωτῆρα! Ἐξ ἄλλου, ἀντιμετωπίζεται ἐν τῷ κό-

σῳ τοιαύτη κακία, μεγάλη εἰς ἔντασιν καὶ ἔκτασιν, ὥστε νὰ ἀπαιτῆται κατὰ τινα ἐξαιρετὸν τρόπον ἐνίοτε προσφυγὴ εἰς τὸν Θεὸν καὶ «ὄν ἀπέστειλεν Ἰησοῦν Χριστόν». Ἡ παρατήρησις αὕτη ἐνέχει μεγίστην σημασίαν διὰ τὸν κληρικόν, ὁ ὁποῖος δὲν ἀρκεῖ, ἵνα ἐκπροσωπῇ τὸν Χριστόν, νὰ ἔχη τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης, οὐδὲ δύναται νὰ ἐπιδορᾷ εὐεργετικῶς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐπὶ μόνῃ τῇ ιδιότητι τοῦ ὄν φέρει βαθμοῦ καὶ ἀξιώματος, ἀλλὰ πρωτίστως διὰ τῆς πίστεως αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ ἀπὸ τῶν τοῦ κόσμου τούτου κακῶν ἱεροπρεποῦς βίου. Μηχανικὴ καὶ ἐπαγγελματικὴ, οὔτως εἰπεῖν, ἐκτελέσεις τῶν ἱερατικῶν καθηκόντων σημαίνει ἀποτυχίαν τοῦ κληρικοῦ ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ καὶ ἐξαναγκασμὸν τῶν χριστιανῶν νὰ προσφεύγῃ καταβοῶντες πρὸς τὸν Κύριον.

Ἡ πίστις, ὡς γνώσις καὶ ὡς ζωὴ, εἶναι τὸ βαθὺ γνώρισμα τοῦ χριστιανοῦ, κατὰ μείζονα δὲ λόγον τῆς ἀποστολῆς τοῦ κληρικοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Σωτῆρ ἠμῶν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν πατέρα τοῦ σεληνιαζομένου παιδός, εἶπε τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο λόγιον· «εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι». Καὶ εἶπεν «εἰ δύνασαι», διότι, ὡς ἡ πείρα διδάσκει, μύριοι ὅσοι πειρασμοὶ παρεμβάλλονται πολλάκις καὶ εἰς τὰς καλυτέρας θελήσεις, ἵνα παρεκτρέψωσι τὸν ἄνθρωπον, τὸν ζητοῦντα σωτηρίαν, ἀπὸ τοῦ δρόμου τοῦ Θεοῦ, καὶ μάλιστα «παιδιόθεν». Ὅταν ὁμοῦς ἔχη τις ὑπ' ὄψιν τὰ ἐπακολουθήματα τῆς πίστεως, ἢτι «πάντα», καὶ αὐτὰ τὰ θαύματα, «εἶναι δυνατὰ τῷ πιστεύοντι», τότε δύναται νὰ ἀποφασίσῃ καὶ τὸ πᾶν νὰ θυσιάσῃ, ἵνα ἀποκτήσῃ, καὶ ἀποκτήσας νὰ διατηρήσῃ τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεως, τὸν πολῦτιμον τοῦτον, ὡς εἰπέ ποτε ὁ Κύριος, μαργαρίτην. Διατί δὲ νὰ λησμονώμεν, ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, ἀκριβῶς διὰ τὴν ὑπέροχον ἀξίαν τῆς πίστεως καὶ τῆς δι' αὐτῆς σωτηρίας καὶ ἀνορθώσεως τῆς ἀνθρωπότητος, ὑπέστη καὶ αὐτὸν τὸν στανρικὸν θάνατον;

K.

ΣΚΕΨΕΙΣ

1. Τὸ οικοδόμημα, ὅπερ ἔχει ἀνεγείρει ἡ ὑποκρισία, πίπτει συνήθως εἰς τὴν ἐλαχίστην πνοὴν τοῦ ἀνέμου.
2. Ἡ πίστις δὲν εἶναι τυφλή, διότι προέρχεται ἐκ τῆς γνώσεως, οὐδὲ θεωρητικὴ μόνον, διότι πιστεύει ἐκεῖνα, περὶ ὧν ἔχει λάβει ἐσωτερικὴν πείραν.
3. Ἡ προπατορικὴ ἁμαρτία κατέστησε τὸν ἄνθρωπον ἠρσιπομένον ναόν.
4. Ὁ ἀναγινώσκων τὴν ἁγίαν Γραφήν ὅπως ἐλέγξῃ αὐτήν, θὰ ἀισθανθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅτι αὕτη ἐλέγχει αὐτόν.
5. Πρέπει νὰ λατρεύωμεν τὸν Θεόν, ὡς ὁ ἴδιος ἔχει ὀρίσει, διότι ἄλλως οὐδόπως λατρεύομεν αὐτόν.
6. Ὁ σπεύδων πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ Χριστοῦ θὰ συναγτῆσθαι αὐτὸν καθ' ὁδόν.
7. Τί πράγματι συντελεῖ εἰς τὴν εὐτυχίαν μας δὲν δύνασθα πολλάκις νὰ γνωρίζωμεν.
8. Ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ, τῇ ἐδραζομένῃ ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας, οὐδεὶς ὀναγκαστικὸς φόρος εἶναι ἀνεκτός.
9. Ὁ Θεὸς δὲν μετρᾷ τὸν χρόνον διὰ τοῦ ἀνθρωπίνου ὁρολογίου.
10. Ὅσοι ἔχουσι μάθει τὴν τέχνην τοῦ πιστεύειν εἶναι οἱ ἀληθῶς πεπαιδευμένοι χριστιανοί.
11. Ἡ ἄνευ πίστεως ὑπακοὴ εἰς τὸν Θεόν εἶναι ἐπιχρυσωμένη ἄνυπακοή.
12. Τὸ προσεύχεσθαι διὰ τοὺς ἄλλους εἶνε ἀρεστὸν τῷ Θεῷ καὶ ὀφέλιμον δι' ἡμᾶς.

K. I. Δ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

† Ἐλευθέριος Βενιζέλος.

Ἐν Μαρσίσιος ἐξεδήμησε πρὸς Κόρινθον ὁ μεγιστος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, Γουμillos δὲ πρὸς τοὺς ἐνδοξότερους τῆς παλαιᾶς, διὰ τῆς ἐπίστας πρὸς τὴν πατριδα ἐπιηρείας τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ μεγαλοφυΐας. Δὲν εἶνε ἔργον τῆς «Ἐκκλησίας» ἢ περὶ τοῦ μακροῦ καὶ μεγάλου πολιτικοῦ τῶν σταδίου, οὐδὲ περὶ τῶν συνδεδεμένων μετὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ζητημάτων κρίσις· καθηκόντως ὁμως τηρεῖ ἐν πολλῇ τιμῇ τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου Ἑλληνοῦ, διότι δολόκληρος ἢ σημερον κειμένη περὶ τῆς Ἐκκλησίας νομοθεσία τοῦ Κράτους ἀπὸ τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς χάριτος μέχρι καὶ τῶν οικονομικῶν περὶ τοῦ Κλήρου ὀργανισμῶν συνδέεται πρὸς τὴς ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ κυβερνήσεις, μαρτυροῦσα περὶ τοῦ ενδιαφέροντος αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀρίστην ἡμῶν Ἐκκλησίαν. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ μεσαιὼς πολιτικὸς δὲν ἐτήρησε τὴν πρότερον στάθην ὡς πρὸς τινὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ, δυστυχῶς, καὶ αἱ λοιπαὶ πολιτικαὶ μερίδες δὲν ἔπραξαν ὅ,τι ἐπιβάλλεται. Τὸ καθ' ὅλον ὄμως ὁ αἰώνητος πολιτικὸς ἀνὴρ συνεδέθη πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς χώρας διὰ τῆς περὶ αὐτῆς νομοθετικῆς προνοίας λίαν σιενῶς. Κόρινθος ὁ ἄνευ ἀναπαύσαι τὴν ψυχὴν τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου ἐν δικαίῳ ἀκριβοῦς.

Ἄγωνία.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἢ ἐκ τοῦ πραξικοπήματος τῆς Γερμανίας ἐν τῇ παραρρηνησῇ περιοχῇ κατὰ παραβάσειν τοῦ γνωστοῦ Συμφώνου τοῦ Λοκάρου ἀγωνία δολόκληρον τοῦ κόσμου ἐκ τοῦ φόβου πολεμικῆς συρράξεως ἐν μέσῃ Ἐυρώπῃ ἤχθη εἰς τὸ κατακόρυφον. Ἐντρομοὶ οἱ λαοὶ παραηκολούθησαν τὰς ἐν Λονδίῳ διεθνεῖς συσκέψεις, ἀφ' ὧν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξελεῖθῃ ὁ σπινθὴρ τῆς πανολεθρίας, ἀπειλῶν ἐμπαρησμένων ἀνυπολογίστων διαστιάσεων, καὶ τῶν μετὰ τὴν κατὰ τὴν ἐταρξιν τοῦ ἔτους ταύτου συλλορικῆν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἔκκλησιν ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς εἰρήνης. Καὶ ἐπὶ ἠπλιζομεν ὅτι τὸ παρελθὸν κατ' ἐξοχὴν ἐκρίσισμον ἔτος θὰ διεδέχετο ἔτος εὐελπι ὡς πρὸς τὴν ἐπάνοδον τῆς εἰρήνης, τοῦταντίον ἠδὲξήθη ἢ ἀγωνία τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς καὶ βοηθίαι οἱ ἀνθρώποι προσδοκῶντες μόνον ἐξ ἀθανάτου, ἐπιταχύνοντες ἰκετεύοντες «Κύριε τῶν δυνάμεων, μετ' ἡμῶν γενεοῦ ἄλλον γῆρ, ἐκτός Σαδ, βοηθῆν ἐν θλίψεσιν ὅν ἐχομεν».

Συνεχιζομένη ὄρασις.

Καὶ ἐπ' ὅσον μὲν διηρκεῖ ἢ περιοδὸς τῶν Ἀποκριῶν, ἐπῆρθετο δικαιολογούμενη ἢ ἐκθύμως φιλαλληθωταία τῶν κῆτων ἡκρων καὶ ἐνομιζέτο, ἐποικένως, ὅτι θὰ ἐπιηρχετο τις ἀνάπαυλα εἰς τὴν ὄρασιν των αὐ' ὡς παρηρχετο τὸ ἀνομόζον εἰς αὐτὴν χρονικὸν πλαισίον. Ἐν τοῦτοις, καὶ ἀρδαμένης τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς, καθ' ἣν ὑποτίθεται ὅτι ἢ πάρος ἡμεῖς ἴνα τὸ πνεῦμα ἐπιταχύνοντες ζητηθῇ, οὐδὲ μία παρῆγχεται ἡμεῖς χωρὶς ν' ἀναγγελλῆ εἰς τὴν ἡμερῆσιον

τέπον ὅτι τόσον χρονίως ἐνδημικῇ εἶνε ἢ ἀνάγκη τῆς διὰ τῶν ποδῶν ἀπομάξεως τῶν δακρυῶν τῶν πασχόντων καὶ τῆς ἀνακουφίσεως τῆς δυστυχίας, ὡστε οἱ μαρνακὴ φιλαλληθωπία νὰ αἰσθάνηται τὸ καθήκον νὰ συνεχίξῃ τὰ φαιδρὰ τῶν ποδῶν ἄλματα καὶ σιοτήματα ἐν ταῖς χορευτικαῖς τῶν εὐθύμων κέντρων αἰθοῦσαις μέχρι τῶν μικρῶν πρῶτων ὄρων, καθ' ὡς οἱ οὐτω κοπιῶσαντες ἐπιστρέφουσιν οἴκαδε κἀθιδροὶ καὶ ἀσθμαίνοντες ἐκ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ τόσον ἐπιμύχθου πρὸς τὸν πλησίον καθήκοντος. Ἐχάριστον, ὀμολογούμετως, ἢ φιλαλληθωπία καθήκον!

#

ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἄσπτι εἶμαι χριστιανός» ὁ κινέζος ἐπίσκοπος Κυ Πιο-Ἰν ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ περιοδικῇ «China's Millions» μετὰ σύντομον αὐτοβιογραφίαν του τοῦ λόγου, οἷνες τὸν ἤγαγον νὰ ἀσπασθῇ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν. Οἱ λόγοι ο἗τοι εἶνε πρῶτος: «1. Πιστεύω ὅτι ἢ μεγάλη διαφορά μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν λοιπῶν θρησκείων ἔγκειται ἐν τούτῳ, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐθελοῖσεν ἑαυτὸν διὰ νὰ λυτρώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. Ἐχουν καὶ αἱ ἄλλαι θρησκείαι παρομοίας προσφορὰς, ἀλλ' ἢ ἁμαρτία τοῦ ἀνθρώπου οὐδέποτε δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τὴν συγγνώμην ἐκ τῶν ἀγαθῶν λόγων ἀγίων ἀνθρώπων. Ἄσπτι εἶνε ὁ πρῶτος λόγος διὰ τὸν ὅποσον ὀφείλω νὰ πιστεύω εἰς τὸν Χριστόν. 2. Πιστεύω ὅτι ὁ Χριστὸς... καὶ τῶρα ἀκόμη ἀκαταπύστως χαρίζῃ τὴν χάριν του, οἷτω ἢ ἢ μᾶς βοηθεῖ σωτικῶς ὡστε νὰ ἔχομεν πελοῖθῃσιν... ὅτι θὰ σωθῶμεν ἀπὸ τὴν μέλλουσαν κρίσιν... Οἷτω φέρει εἰρήνην εἰς τὴν συνείδησίν μου· ὡστε, ὅταν θὰ ἀποθάνω, δύναμαι ἀρβῶς νὰ προσέλθω εἰς τὴν οὐράνιον κατοικίαν μου καὶ εἰς τὸν οὐράνιον πατέρα μου. 3. Πιστεύω ὅτι ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶνε τὸ μέσον τῆς καθυποτάξεως τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν. Λιά μόνως τῆς δυνάμεως μᾶς ἀδυνατοῦμέν νὰ δεσπόσομεν τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν. ἢ ἀνάμνησις ὄμως τοῦ Σταυροῦ τοῦ, παρακινούσα ἡμᾶς νὰ σταυρωθῶμεν μετ' αὐτοῦ. Ἄσπτελετὶ τὸ μέσον τῆς νίκης. 4. Τὸ οὐσιῶδες περὶ τοῦ Σταυροῦ εἶνε ἢ ἐνδοξος ἐκδήλωσις μῆς ἀγαπῶσης καρδίας... Ἐάν οἱ ἀνθρώποι ἐπροθυμαιοῦντο νὰ ἀγαποῦν ὡς ὁ Ἰησοῦς ἠγάπησε, δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ μεταβλῇ ἢ ὁ κόσμος εἰς βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ἐλπίζω ὄμως ὅτι αὐτὴ θὰ ἐλθῃ μίαν ἡμέραν, καὶ πάσα γῆ θὰ μεταβληθῇ εἰς μίαν οἰκογένειαν. Ὡ, διατί νὰ εἶμεθα θρησῆμενοι!»

Ἐν τῇ περιοδικῇ «The Green Quarterly» ὁ V. A. Demianoff εἰς τὸν ἐρωτηματικὸν τίτλον ἀρθρου του «Τί εἶνε Καθολικισμός; ἀπαντῶ ὅτι εἶνε τούτῃ διδασκαλία κοινολογικῆ, ἀλλὰ διδασκαλία ἀνθρωπολογικῆ.— Ὁ Rev. W. H. Dunphy ἐν τῇ περιοδικῇ «The Christian East» δημοσιεύει ἀρθρον ἀπὸ τοῦ τίτλου «Ἄσπτι ἢ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ δεχθῇ διαμαρτυρομένους Ἰεραῖς;», ἀπαντῶ δὲ ἀρηνακῶς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν οἰκονομικῶν συνόδων καὶ τῶν ὀρθοδόξων θεολόγων, φρονῶν ὅτι ἐνταῦθα δὲν ἰσχύει ἢ προσφυγῇ εἰς τὴν «οἰκονομίαν» καὶ τὴν «συγκατάβασιν».— Ἐν τῇ αὐτῇ περιοδικῇ ὁ Σεβ. Θεοτατέρων κ. Γερμανός ἐν ἀρθρῳ του πελοφορεμένῳ «Πρὸς τὴν ἔνωσιν» καίτοι θεωρεῖ τὴν ἔνωσιν τῶν ὀρθοδόξων καὶ τῶν ἀγγλικανῶν ἀδόξατον ἐνεκα τῶν δογματικῶν διαφορῶν ὡς πρὸς θεμελιώδη σημεῖα, οἷτω ἦντον δὲν ἀρνεῖται εἰς τὸν ἀγγλικανισμὸν χαρακτηριστικὰ οὐσιῶδη καθολικῶν, κειταται δὲ καὶ τὴν ἐξῆς διάκρισιν μετὰ τῶν ὀρθοδόξων καὶ τῶν ἀγγλικανῶν: οἱ ὀρθόδοξοι, ἐπιητησόντες τὴν ἀκρίβειαν ἐν τῇ δόγματι, ἀπελοῦσι τῆς καθημερῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ τῆς πρῆξεως· οἱ ἀγγλικανοὶ, ἐνδιαφερόμενοι ἰδιαζόντως περὶ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, παραβλέπουσι τὴν δογματικὴν ἀκρίβειαν. Ὁ F. C. Grant πραγματευόμενος ἐν τῇ «Anglican Theological Review» περὶ τῆς ἀθηνείας τῆς Ἐκκλησίας διακρίνει τρεῖς κατηγορίας ἐκδοχῆς: ἀθηνείαν ἀποκλειστικῶς ἐξομολογῆσαν παρὰ τοῖς καθολικοῖς καὶ τοῖς ἀγγλοκαθολικοῖς, ἀθηνείαν ἀπο-

κλειστικῶς ἐσωτερικὴν παρὰ τοῖς μοναχικοῖς καὶ τοῖς φιλελευθέροις κοθολικοῖς· καὶ συνδυασμὸν ἀμφοτέρων τῶν ἐκδοχῶν κατὰ μεταβαλλομένην ἀναλογίαν παρὰ τοῖς ἀγγλικανοῖς.—Τρισὴν θεωρίαν περὶ τῆς Ἐκκλησίας διακρίνει καὶ ὁ Rev. Robert Chalmers ἐν μελέτῃ του «Τρεῖς θεωρίαι περὶ τῆς Ἐκκλησίας» ἐν τῇ «Living Church» κατ' αὐτὸν δηλ. ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦς μὲν εἶνε θρησκευτικὸν τμήμα τοῦ κράτους· διὰ τοῦς δὲ ἐλεύθερος σύνδεσμος ἀνθρώπων ἔχοντων τὴν αὐτὴν περὶ τῆς θρησκείας ἰδέαν· διὰ δὲ τοῦς πιστοῦς, τέλος, ἡ Ἐκκλησία εἶνε τὸ μυστικὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ὡς πρὸς δὲ τὴν περὶ πρωτείου διδασκαλίαν, αὕτη χαρακτηρίζεται ὡς προσθήκη τῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας.— Ὁ Dom F. Mercenier, κρύγων ἐν τῇ «Irenikon» τὸ σύγγραμμα τοῦ Σεβ. C. Lagier «L'Orient chrétien des Apôtres jusqu' à Photius», ἐπαίγει τὸν σ. διότι δὲν ἐμμήθη τοῦς ἐκ τῶν δυτικῶν πραγματευομένους περὶ τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐν πνεύματι δυσμενεῖ πρὸς τοῦς ἑλληνας, ὧν ψέγονσι τὴν ἑριστικὴν σοφιστείαν, τοῦς βυζαντινοὺς ἐπισκόπους κατηγοροῦσιν ἐπὶ δουλοφροσύνη καὶ τοῦς διαδόχους τοῦ Κωνσταντινου ἐπὶ καισαροπαπισμῷ. «Ἐκτός τοῦ ὅτι ἡ τοιουπότοιπος διαπραγματεύσεως τῆς ἱστορίας πολὺ ὀλίγον—λέγει ὁ κριτικὸς—συμβιβάζεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἐπὶ πλέον τρέφει ἐν τῷ πνεύματι ἡμῶν τῶν δυτικῶν καθολικῶν μίσος πρὸς τοῦς ἀνατολικούς ἀδελφούς μας καὶ μίαν αὐτάρκειαν, ἕνα αὐτοθαυμασμόν, ἕνα ἀποτελοῦσι μέγα ἑμπόδιον εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐνώσεως. Ὡσεὶ αἱ ἀθλιότητες αὐταὶ ἦσαν ἀποκλειστικῶς ἀνατολικαί! Ὡσεὶ ὁ καισαροπαπισμὸς δὲν ἐδέσποσε καὶ εἰς πολλὰς αὐτὰς δυτικὰς ἀπὸ τῆς τῶν γερμανῶν αὐτοκρατορῶν μέχρι τῆς τῶν παντοῦο μεγαλείου πριγκιπῶν, οἵτινες διὰ τῆς βίας ἐπέβαλον τὸν προτεσταντισμὸν εἰς τὰ κράτη των ὡσεὶ οἱ γερμανοὶ ἐπίσκοποι πάντοτε ἀντέστησαν ὡς ἔπρεπε κατὰ τῶν ἀξιώσεων τῶν ἰδίων των βροστέων ὡσεὶ ὁ πελαγιανισμὸς, ὁ μυριοπρόσωπος προτεσταντισμὸς, ὁ ἰανσενισμὸς, ὁ ὀρθολογισμὸς καὶ ὁ μοναχισμὸς ἦσαν ἀνατολικά αἰρέσεις! Ἦτο καιρὸς ἀληθῶς νὰ ἐμφανισθῆ τις νὰ μᾶς ὑπομνήσῃ ὅτι δὲν κατέχομεν τὸ μονοπώλιον τοῦ ἀληθινοῦ καθολικισμοῦ· ὅτι ἡ Ἀνατολὴ τὸ εἶχεν ὅπως καὶ ἡμεῖς, καὶ ὅτι, εἰάν εἶχε τὰς ἀτελείας τῆς, τὰ ἐλαττώματά τῆς ἔστω, τὰ μεγαλεῖά τῆς καὶ αἱ δόξαι τῆς ἦσαν πρώτης τάξεως»...

Οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἐκκλησίας» εὐκόλως θὰ ἀντελήφθησαν ὅτι τὸ ἔτος καθ' ὃ ἐγένετο εἰς τὴν πανεπιστημιακὴν Σύγκλητον ἡ πρότασις περὶ συστάσεως πανεπιστημιακοῦ ναοῦ ἦτο τὸ 1838 καὶ οὐχὶ τὸ 1828, ὡς ἐσφαλμένως ἐτυπώθη ἐν τῇ περὶ τοῦ πανεπιστημιακοῦ ναοῦ παρατηρήσει τοῦ προηγουμένου φύλλου.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν τῇ ἀνασυγκροτηθείσῃ Κυβερνήσει Δεμερτζῆ τὸ ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας ἀνετέθη εἰς τὸν Καθηγητὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν. Δούβαρη, ὅστις ἄμα τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων του τὴν παρελθούσαν Δευτέραν 16 το. μ. ἐπισκέφθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον καὶ ἐξήτησε τὰ: εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀντεπεσκέφθη αὐτὸν τὴν ἐπομένην ἡμέραν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον καὶ συνώμιλησε μετ' αὐτοῦ περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

— Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην 18 το μηνὸς ἔληξεν ἡ προθεσμία τῆς ἀποστολῆς ψηφοδελτίων ἐκ μέρους τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν χρευσουσῶν Ἱεροῦ Μητροπόλεως Νικολόλεως καὶ Πρεβέζης, Καστορίας, Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας καὶ Φωκίδος. Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Πέμπτης ἡ Ἱερά Σύνοδος προσέβη εἰς τὴν διαλογὴν τῶν ψήφων, ἀνεδείχθησαν δὲ ὑποψήφιοι:

1) Διὰ τὴν Μητρόπολιν Νικολόλεως καὶ Πρεβέζης, οἱ Ἀρχιμανδριταί, Ἀνδρέας Μαντοῦδης διὰ ψήφων 23, Σπυρίδων Ἀλιβιζάτος διὰ ψήφων 21, Προκόπιος Παπαδόπουλος διὰ ψήφων 16.

2) Διὰ τὴν Μητρόπολιν Καστορίας, οἱ Ἀρχιμανδριταί, Νικηφόρος Παπασιδέρης διὰ ψήφων 28, Ἰωακείμ Σμυρνιώτης διὰ ψήφων 18, Διονύσιος Παπανικολόπουλος διὰ ψήφων 16.

3) Διὰ τὴν Μητρόπολιν Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας οἱ Ἀρχιμανδριταί Γερμανὸς Γκούμας διὰ ψήφων 46, Ἀμβρόσιος Ἀντωνόπουλος διὰ ψήφων 25, Δημήτριος Θεοδόσης διὰ ψήφων 10, Ἰσοψηφίσας πρὸς τὸν ἀρχιμ. Πολύκαρπον Κουτσοπίδην καὶ ἀναδειχθεὶς διὰ κλήρου.

4) Διὰ τὴν Μητρόπολιν Φωκίδος, οἱ Ἀρχιμανδριταί Ἀθανάσιος Παρίσης διὰ ψήφων 42, Βασίλειος Κωνσταντίνου διὰ ψήφων 26, Ἀνανίας Μάνος διὰ ψήφων 22.

Ἐκ τῶν ὑποψηφίων τούτων προεκρίθησαν ὑπὸ τοῦ κ. ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν θρησκευμάτων καὶ Παιδείας οἱ τέσσαρες πρῶτοι πλειοψηφίσαντες, ἦτοι ὁ Ἀρχιμ. Ἀνδρέας Μαντοῦδης διὰ τὴν Μητρόπολιν Νικολόλεως καὶ Πρεβέζης, ὁ Ἀρχιμ. Νικηφόρος Παπασιδέρης διὰ τὴν Μητρόπολιν Καστορίας, ὁ Ἀρχιμ. Γερμανὸς Γκούμας διὰ τὴν Μητρόπολιν Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας καὶ ὁ Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Παρίσης διὰ τὴν Μητρόπολιν Φωκίδος. Οἱ ἐψηφισμένοι πρόκειται σήμερον νὰ τελέσωσιν ἐνώπιον τῆς Ἱεράς Συνόδου τὸ κειανονισμὸν μῆνυμα, θὰ καθορισθῶσι δὲ καὶ τὰ τῆς χειροτονίας αὐτῶν.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπὶ τῇ ἀνακοίνωσει τοῦ Μακ. Προέδρου Αὐτῆς τοῦ θανάτου τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς προχθῆς Πέμπτης ἐνέκρινε τὴν ἀποστολὴν τοῦ κάτωθι συλλυπητηρίου τηλεγραφήματος πρὸς τὴν ἐν Παρισίοις διαμένουσαν οἰκογένειαν τοῦ θανόντος: «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, μετέχουσα τῆς γενικῆς θλίψεως τοῦ ἔθνους ἐπὶ τῇ ἀπολείᾳ τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ ἀνδρὸς Ἐλευθερίου Βενιζέλου, ἀποφάσει τῆς Ἱεράς Συνόδου διοβιβάξει ὑμῖν θερμὰ συλλυπητήρια καὶ εὐχεται ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ».

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῇ πρωτάτῃ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νευροκοπίου ἐνέκρινε τὴν εἰς Ἱερά χειροτονίαν τοῦ Ἀθανασίου Λαζ. Ἐλεμίνου διὰ τὸ ξενόφωνον καὶ παραμεθόριον χωρίον Ποταμούς.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θήρας ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅτι ἀπέλυσε τῆς θέσεώς του τὸν ἐφημέριον τὸν ἐν Θυλλαρίοις.— Ἀμοργῷ ἰ. ναοῦ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Μιχαὴλ Στεφανόπουλον συμφώνως τῷ νόμῳ.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἠλείας ἀνέφερε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τὴν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ Δαβὶδ Μπάκα διὰ τὸ χωρίον Λάττα δι' ὃ ἐξελέγη.

— Τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων κτλ. ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅτι διὰ Β. Α. διωρήσθη ἱεροκήρυξ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Ταβλαδωράκης.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐχορήγησε τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας δεκαήμερον ἀδειαν ἀπουσίας εἰς Ἀθήνας.

— Ἐπίσης τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Θήρας ἐχορήγησεν εικοσαήμερον ἀδειαν ἀπουσίας εἰς Ἀθήνας.

— Ὡσαύτως τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Σύρου κλπ. ἐχορήγησεν εικοσαήμερον ἀδειαν ἀποδημίας εἰς Ἀλεξάνδρειαν δι' ὑποθέσεις τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐχορήγησε πενθήμερον ἀδειαν ἀπουσίας δι' Ἀθήνας τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Γόρτυνος κλπ. διὰ λόγους ὑγείας, τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Καλαβρυτινῶν δι' οἰκογενειακοῦς λόγους, ὡς καὶ τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Μαντινείας, τῷ δὲ Μητροπολίτῃ Δράμας εικοσαήμερον εἰς Ἀθήνας δι' ὑπερβιακοῦς λόγους.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῇ πρωτάτῃ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως ἐνέκρινε τὴν εἰς πρεσβύτερον παρχειρίαιον τοῦ Σωτηρίου Παπαπορφυρίου διὰ τὴν παραμεθόριον Κοινότητα Καβασιάν καὶ τοῦ Ἰωάννου Τζιμουράγκα διὰ τὴν παραμεθόριον καὶ ξενόφωνον Κοινότητα Φούρακ.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐνέκρινε τὸ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀργολίδος ὑποβληθέντα αὐτῇ πρακτικὰ δημοπρασίας ἐκποιήσεως τοῦ «πέριξ Ταλαντίου» κτήματος τῆς Ἱ. μονῆς Καρακαλᾶ-Ταλαντίου.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ.

Συνόδω, ότι συμφώνως τῷ ἀναγκ. νόμῳ τῆς 20 Νοβρίου 1935 ἐνομοιοποίησε τὸν προσωρινὸν ἐφημέριον Πετραῶτο Ἄνθιμον Βασιλειάδην.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν ἀνεφέρη τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅτι τῇ αἰτήσῃ του ἀπελύθη τῆς θέσεως του ὁ ἐφημέριος τοῦ ἐν Πάτραις ἱ. ναοῦ τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ ὄρους Σταματοπούλου διὰ λόγους ὑγείας.

— Τὸ ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας ἔγραψε πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅτι ἐπαπειλημένως καὶ ἡ Ἱερά Σύνοδος διεμαρτυρήθη καὶ τὸ ὑπουργεῖον προσβῆ εἰς διορθώματα κατὰ τῆς χρησιμοποιούμεσας ναῶν ὡς ἐκλογικῶν τμημάτων. Ἡ συνήθεια αὕτη, γεννηθεῖσα παλαιότερον ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἰσῶς καταλλήλων χώρων, δέον σήμερον νὰ ἐκλείψῃ, διότι καὶ καθ' ἑαυτὴν ἀποτελεῖ βεβήλασιν τῶν ἱερῶν ναῶν, προωριζόμενον μόνον καὶ ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν θείαν λατρείαν, καὶ τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα τῶν χριστιανῶν προσβάλλει καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐκθέτει ἀπέναντι τῶν παρεξηγούντων τὴν ἀνοχὴν τῆς καταπατήσεως τῶν ναῶν τῆς. Τοῦτων πάντων ἕνεκα παρακαλεῖ ὡς μὴδέποτε τοῦ λοιποῦ καὶ ἐπιμηδεμῶς προφάσει χρησιμοποίησιν τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν τοὺς ναοὺς ὡς ἐκλογικὰ τμηματα, μεριμνήσῃ δὲ ἀπὸ τοῦδε πρὸς καθορισμὸν ἑτέρων χώρων ὅπως χρησιμοποιοῦνται κατὰ τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς καὶ ἐφεξῆς ὡς ἐκλογικὰ τμηματα ἀντὶ τῶν ἱ. ναῶν, ἵνα λείψῃ τὸ ἀτοπον ὀριστικῶς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΗΡΑΞΕΩΣ

Ἐκ τῆς «Ὁρθοδοξίας» τοῦ Οἴκου, Πατριαρχείου πληροφοροῦμεθα ὅτι μετὰ τὴν μερίμνη τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἀνοδιοργάνωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τῆς ὑπ' αὐτὴν ἐπιούσης αὐτονομίου Μητροπόλεως Κρήτης γενομένην διὰ νομοθετήματος, δι' ὃ ἀτοκατεστάθησαν αἱ τῶς καθηρημέναι τρεῖς ἐπισκοπαὶ τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, ἐκ καταλόγου ὑποψηφίων ἐκ δώδεκα ἀρχιμανδριῶν ἐξελέγησαν διὰ κανονικῶν ψήφων οἱ ἀρχιμανδριῖται Ἀθανάσιος Ἀποστολάκης ἐκ τῆν ἐπισκοπῆν Ρεθύμνης, Ἀγαθάγγελος Ξηρουχάκης ἐκ τῆν ἐπισκοπῆν Κυθωνίας καὶ Ἀποκορώνου, Εὐμενίου Φανουράκη ἐκ τῆν ἐπισκοπῆν Λάρνακας καὶ Σφακίων, Φιλόθεος Μαζοκοπάκης ἐκ τῆν ἐπισκοπῆν Ἱεράς καὶ Σητείας καὶ Χρυσόστομος Ἀγγελιδάκης ἐκ τῆν ἐπισκοπῆν Κισσάμου καὶ Σελίνου. Σὺν τῇ ἀναγγελίᾳ δὲ τῆς ἐκλογῆς τῷ Σεβ. Μητροπ. Κρήτης παρεσχέθη ἅμα καὶ ἡ κανονικὴ ἐκδοσις πρὸς χειροτονίαν τῶν ἐκλεγέντων.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξέλεξε Μητροπολίτην Προύσης τοῦ Σεβ. Μητροπολίτην Μύρων Πολύμαρτον, ὅστις καὶ κληθεὶς παρεκάθησεν ὡς μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ ὑπὸ τὴν νεαν τοῦ ἰδιοτήτα.

— Εἰς τὴν διὰ τῆς ἐκλογῆς τῆς Ἀ. Θ. Παναριστικῆς εἰς τὸν Οἶκον θρόνον κενωθεῖσαν ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ ἔδραν ἐκλήθη ὡς μέλος αὐτῆς ὁ Σεβ. Μητροπ. Ροδοπέλεως Κύριλλος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ ὄργανῳ αὐτῆς «Ἀπόστολος Βαρνάβας» ὁδηγίαν πρὸς τοὺς ἱερεῖς ἀφορῶσα τὸ μὲν εἰς τὴν ὀνοματοθεσίαν τῶν βαπτιζομένων βρεφῶν, τὸ δὲ εἰς τὴν ἀνεκ κανονικῆς ἀδείας τελεσθῆν μνημοσύνας ἢ ἐπιμνημοσύνων δεήσεων ὑπὲρ μὴ ὀρθοδόξων. Οὕτω διὰ μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν ὑπομνησκεται εἰς τοὺς ἱερεῖς, ὅτι «καὶ οὐδένα τρόπον ἐπιτρέπεται νὰ δίδονται εἰς τὰ βαπτιζόμενα παιδία ὄνοματα περιστεύρα τοῦ ἐνός», διὰ δὲ τὴν δευτέραν «ἀπαγορεύεται καὶ ὁλοκληρίαν ἢ τελεσις ἐν τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ ἀπαρτῆσθαι τελετῶν ἢ μνημοσύνων μετὰ κολύβων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἑτεροδόξων χριστιανῶν μόνον ἐν ἐκτάκτως καὶ ἐπείκαις περιστάσεσιν ἢ Ἐκκλησία ἐπιτρέψει τοιαύτας τελετάς. οὐχὶ ὅμως ἐν τῇ ἱερᾷ λειτουργίᾳ, ἀλλ' ἰδιαιτέρως ἐν ἄλλῃ ὥρᾳ καὶ ἐπὶ τῇ βίβῃ εἰδικῆς τυπικῆς διατάξεως καὶ κατόπιν εἰδικῆς σχετικῆς ἀδείας τῆς κατὰ τόπους ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς».

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΩΜΕΝΟΙ

Ὁ γερμανὸς ὑπουργὸς τῆς Προπαγάνδας ἐξέδωκεν ἀπό-

φασιν δι' ἣς ὑπαγεῖ εἰς τὴν λογοκρισίαν τῆς Προπαγάνδας πάσας τὰς ἐν τῷ τύπῳ ἐκκλησιαστικῆς ἀνακοινώσεως καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐγκυκλίους. διεβίβασε δὲ ἐντολὴν πρὸς τὴν ἑθνικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ προπαρασκευαστικοῦ τύπου τῆς Γερμανίας ὅπως ἀναγκασθῶν εἰς αὐτὸν τὰ δικαιολογητικὰ πάντων τῶν προπαρασκευαστικῶν δημοσιευμάτων.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Μόλις συνελθόντες ἐκ τοῦ θανάτου τῆς πεφλημένης ἡμῶν μητρὸς ἐθαυμαστόμην θρημῶς τῇν Α. Μ. τῶν Ἀρχιεπισκόπων Ἀθηνῶν κρησιναιτῶν τῆς κηδείας, τοῖς Σεβασμιωτάτοις Συναδικαῖς Ἀρχιερεῖς καὶ τοῖς παρεπιδημοῦντας τοιοῦτους καὶ πάντας τοὺς κληρικούς καὶ λαϊκοὺς τοῖς συμμετεσχόντας ὅπως ἔδωκεν τὸ κένθους ἡμῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ ἡμέρᾳ τῆς 6 Ἰουλίου Ἁνθιμος

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Χρησεύσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου Χόριμα-Καθάρας, προσκαλοῦμεν καὶ ἐκ δευτέρου τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐνορίαν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς 1) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ νόμου 5159 περὶ ἐνοριῶν ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ των. Ἐν Ἀσμίᾳ τῇ 13 Μαρτίου 1936.

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος

Χρησεύσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου Λευκάδος προσκαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 82 τοῦ νόμου 5159 περὶ ἐνοριῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς 15ῆμέρου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ. Ἐν Ἀσμίᾳ τῇ 6 Φεβρουαρίου 1936. † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

Ι. Μητρόπολις Σισανίου καὶ Σιατίστης

Χρησεύσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Τσακνοχωρίου προσκαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 82 τοῦ νόμου 5159 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς 15ῆμέρου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱεράς ἡμῶν Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 83 τοῦ ἑνω νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ. Ἐν Σιατίστῃ τῇ 13ῃ Μαρτίου 1936. † Ὁ Σισανίου-Σιατίστης Διόδοτος.

Ι. Μητρόπολις Ναυπакτιῶς καὶ Ἐδρυτανίας

Κανὴς οὕσης ἐν τῇ καθ' ἡμῶς ἱερᾷ μητροπόλει τῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ ἐν Βούλῃ ἐνοριακοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ καλοῦμεν συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν νόμου τοὺς ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νομίμα προσόντα νὰ υποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνός ἀπὸ σήμερον τὰ σχετικά πιστοποιητικὰ διὰ τὴν ἀνακήρυξίν των ὡς ὑποψηφίων. Ἐν Ναυπάκτῳ 17 Μαρτ. 1936. Ὁ Τοπότηρητῆς Οἶκον, Καρ. Ασλυούδας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ, THE GREEK ORTHODOX CHURCH OF THE BALKANS Διορθόδοξα Ἐκκλησιαστικά: † Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ † Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΠΟΥΡΚΑΡΗΘΣ † Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ

Τύπος «Φοίνικος», Λεωννάτου 4. Ἀθῆναι.—Τηλ.28-873